బేరగాడు

టైనో టైపిస్టు నీరజకి తప్ప, ఆ ఆఫీసులోని ఉద్యోగస్తు లందరికీ, ఆఫీసు గడియారం పొద్దున్న కొట్టే పదిగంటలూ విషాదగీతంలా, సాయంత్రం కొట్టే ఐదు గంటలూ హుషారైన డ్యూయట్‌లా వినిపించటం రివాజు. నీరజకిమాత్రం తనపనేమో, తన లోకమేమో. గడియారంవంక చూచి ఎరుగదు. కాని ఆ సాయంకాలం ఆమెకే గడియారం గంటలు డ్యూయెట్ గానంలా వినిపించాయి. వెంటనే టైప్‌రైటర్ కట్టేసి, వ్యానిటీ బ్యాగ్ తీసుకుని ఆఫీసుభవనం బయటికి వచ్చేసింది. ఆమె మనసంతా ఉత్సాహంతో నిండిపోయింది. ఆ రోజు రెండునెలల బోనస్ ఇచ్చారు.

నీరజ మనసుని ఏవో ఆలోచనలు అగరువత్తుల దట్టమైన ధూపంలా ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి. నెమ్మదిగా అడుగులువేస్తున్న నీరజకి దగ్గరగా వచ్చి ఓ రిక్షావాలా ఆశగా గంట మోగించాడు. ఆమె తలెత్తి చూసింది. రిక్షావాలా ఆశగా చూశాడు. ఆమె తల అడ్డంగా ఆడించింది. రిక్షావాలా నిరాశతో వెళ్ళిపోయాడు. అది గమనించిన నీరజకి క్షణం మనసు చివుక్కుమంది. అతన్ని పిలిచి రిక్షా ఎక్కి వెళ్ళుదామనుకుంది. కాని ఆ రోజు తీరిగ్గా నడవాలి. బజారుమీదుగా పోతూ రోడ్డుకి రెండు వైపులా ఆకర్షణలతో ఆహ్వానించే దుకాణాల్ని చూస్తూ నడవాలి. నాలుగు వందల రూపాయలు బోనస్ వచ్చింది. కావలసిన మంచి మంచి వస్తువుల్ని కొనుక్కొని ఇంటికి ఆనందంతో వెళ్ళాలి. అన్నట్టు కొనాల్సిన వేమిటి ? అమ్మకి మంచి చీర, గోపీకి స్లాక్‌కి సరిపడే టెరిలిన్ క్లాత్, తనవాచీకి బ్యాంగిల్ స్ట్రాపు, హైహీల్డ్ షూజ్, నైలెక్స్—

నీరజ ఆలోచనలకి అకస్మాత్తుగా అంతరాయం కలిగింది. హారన్ మోగిస్తూ, ఆమెకి చేరువగా కారుఆపి డ్రైవర్ సీటులో కూర్చున్న వ్యక్తి కిటికీలోనుంచి తల బయటికి పెట్టి "హల్లో మిస్ నీరజ" అన్నాడు. నీరజ త్రుళ్ళిపడి తలెత్తి చూసింది. వెంటనే పెదవులమీదికి చిరునవ్వు తెచ్చు కుంది. ప్రకాశం మందహాసం చేశాడు.

"నమస్తే"

"ఇంటికేనా? డ్రాప్‌చేస్తాను, రండి."

అతను డోర్ తెరువబోయాడు.

"థ్యాంక్స్, కొంచెం షాపింగ్ ఉందండి. క్షమించండి."

నీరజ ముందుకు సాగబోయింది.

"పరవాలేదు. కొంచెమేగా! వెయిట్‌చేస్తాను." అతను కొంచెం నవ్వి, ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నట్టు అన్నాడు. నీరజకి విసుగుపుట్టింది. గట్టిగా విదిలించుకోటానికి వీల్లేదు.

అతను ఆఫీస్ సెక్రెటరీకి దగ్గిరి చుట్టం. మంచి బిజినెస్ చేస్తున్న ఇంజ నీరింగ్ కంట్రాక్టరు. బి. ఇ. చదివిన విద్యాధికుడు. తరుచు ఆఫీసుకి వచ్చి సరదాగా అందర్నీ పలకరించి తన హాస్యధోరణితో అందర్నీ నవ్వించి కాలక్షేపం చేసిపోతుంటాడు. అతనంటే తనకే ఎందుకో చిరాకు. ఏమాట మాట్లాడినా తనెలా ప్రభావితురాలైందీ కనిపెడుతూ, తన అనుగ్రహంకోసం పడిగాపులు కాస్తున్నట్లు కనిపిస్తాడు - నిజానికి అతని అంతస్తుకి తన అంతస్తుకీ హస్తిమశకాంతరం. అతనలా ఎందుకు ప్రవ ర్తిస్తాడో దురూహ్యం. ఎంచేతంటే, మర్యాద సరిహద్దుదాటి అత నెప్పుడూ పోలేదు.

"ఏమిటి, ఆలోచిస్తున్నారు. ఈరోడ్ సైడ్‌న పార్కుచేస్తాను. త్వరగా వచ్చేస్తారా?"

నీరజకి ఏమనాలో తోచలేదు. అతన్నించి తప్పించుకోటానికి మార్గాలు ఆలోచించ సాగింది.

"ఏమిటండీ ఆలోచన? కారు ఆగిపోతుందనా? అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అలా యెగ్జిబిషన్‌దాకా వెడతానండీ." చటుక్కున మెరుపులా ఆలోచన రాగా, నీరజ సాకు చెప్పింది.

"ఇంకేం నేనూ అక్కడికే బయల్దేరాను. ఆ షాపింగ్ అక్కడే కానియ్యవచ్చు, లోపలికిరండి" అంటూ అతను ఆమె సమాధానంకోసం యెదురు చూడకుండా బ్యాక్‌డోర్ తెరిచాడు. ఇక చేసేది లేక నీరజ అయిష్టంగానే కారెక్కి సీటుకి చతిగిలబడింది. ఏవేవో కొనుక్కొని ఇల్లుచేరాలని సముద్రపు టలలా ఉత్సాహంగా తను వెడుతూంటే ఈ ప్రకాశం అనే వ్యక్తి ఒడ్డులా అడ్డుపడి తన సంతోషాన్ని పాడుచేసాడని ఆమెకి కసిగా ఉంది. అతని ఉద్దేశమేమిటో, ఇలా తనదారికి అడ్డురావడ మెందుకో ఆమెకి బోధపడలేదు. యెవరైనా చూస్తే బాగుండదని ఆమెకి తటాలున అనిపించింది. యెవరితోను అంత చనువుగా ఉండదు. ప్రకాశం లిఫ్టు ఇచ్చాడంటే యెవరేమనుకుంటారో! ఇక యెప్పుడూ నడిచి పోకూడదని నీరజ తీర్మానించుకుంది. అయినా ఈ ప్రకాశం ఇలా తటస్థపడతాడని యెవరనుకున్నారు?

నీరజ ఆలోచనలతో విసిగించుకుంటుండగానే యెగ్జిబిషన్ గ్రౌండు వచ్చింది. ప్రకాశమే రెండు టిక్కెట్లు తెచ్చాడు. అతని పక్కన నడుస్తుంటే నీరజ ముఖం యెర్రబారింది. లేనిపోనిది తనే కొనితెచ్చుకుంది. ఇంటిదగ్గర డ్రాప్ చెయ్యమన్నా సరిపోయేది తన అజ్ఞానానికి నీరజ చింతించింది. కాని ప్రకాశం లేశమాత్రమైనా సంకోచించకుండా ఆమెతో ఏదో నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నాడు. అది అమాయకత్వమో, గడుసుతనమో నీరజకి అర్థంకాలేదు.

ఇద్దరూ రకరకాల దుకాణాలనీ చూస్తున్నారు. యెవరైనా స్నేహితురాలు కనిపిస్తే ప్రకాశం బారినుంచి తప్పించుకోవచ్చని నీరజ ఆత్రుతగా అందరి ముఖాలవైపూ చూస్తోంది. యెవరూ కనిపించక పోయేసరికి ఆమెకి నిరాశ యెక్కువైంది.

"తర్వాత మళ్ళీవస్తాను. ఇంక వెడతానండి." ఆమె ముఖం చిట్లించుకుని సమాధానం చెప్పింది.

"చిత్రప్రదర్శనశాల చూడరూ?" అన్నాడు ప్రకాశం.

చీకట్లో అకస్మాత్తుగా విద్యుద్దీపం వెలిగించి నట్టయింది. తనెలా మర్చి పోయింది! చిత్రప్రదర్శనశాల! అందులో విశ్వం చిత్రాలుకూడా ఉన్నాయి. ఆమాట యెంతో గర్వంగా చెప్పాడు విశ్వం. అప్పటినుంచీ యెగ్జిబిషన్‌కివచ్చి ఆ చిత్రాలు తను చూడాలని అనుకుంటూనే ఉంది. వాటిని తను చూడలేదనికాదు. మొదలు పెట్టినప్పటినించీ పూర్తిచేసేదాకా వాటిని తను కొన్ని వందలసార్లు చూసింది. కాని చిత్రప్రదర్శనశాలలో చూడటం వేరు.

"పదండి."

ఆనందాతిరేకంతో నీరజ చిత్రప్రదర్శనశాల వైపు నడిచింది. ప్రకాశం ఆమెని వెంబడించాడు. కాని ఆమె అతని ఉనికిని మర్చిపోయింది. ప్రదర్శనశాలలో యెన్నో చక్కటి చిత్రాలున్నాయి - నీటిరంగుల చిత్రాలూ, తైలవర్ణచిత్రాలూ, కాని నీరజ వాటిని సరిగా చూడనైనాలేదు. ఆమె కళ్ళ ముందు తాండవించేవి విశ్వంచిత్రాలు.

విశ్వం చిత్రాలు! రెండేరెండైనా అవి ప్రదర్శనశాల యావత్తూ విస్తరించి ఉన్నట్టు అనుభూతి పొందింది నీరజ. వాటివైపు అలాగే తన్మయత్వంతో చూడసాగింది. ఆమెకళ్ళు ఆనందంతో మెరిసిపోతున్నాయి. ఆయిల్ కలర్స్‌లో యెంత చక్కగా చిత్రించాడు విశ్వం! యెంతభావస్ఫోరకంగా

ఉన్నాయి. తనచిత్రాలు యెవరూ సరిగా అర్థంచేసుకోవడంలేదని నిరాశతో అలమటించి పోతున్నాడు విశ్వం. అతని కళలోని గొప్పతనాన్ని విమర్శకులు యెందుకు కనిపెట్టలేక పోతున్నారు? ప్చ్. ఈ రోజుల్లో కళ యెవరి క్కావాలి! ఆశ్రయం! అంతే! అది ఉంటే యెవరైనా గొప్పవాడై పోతాడు. అదిలేక విశ్వం అడుగునే మగ్గిపోతున్నాడు. అతని ఆత్మవిశ్వాసం సన్నగిలిపోతోంది. తనలో నిజంగా కళలేదేమోననే శంక అతన్ని పాతాళానికి కుంగదీస్తోంది. ఆ విషయం తనకి స్పష్టంగా తెలుసు.

నీరజకి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరగాయి. మరోవిషయం ఆమెకు తట్టింది. విశ్వం చిత్రాలు ప్రముఖస్థానంలో లేవు. కొన్ని చిత్రాలు అందరికీ వెంటనే కనిపించేవిధంగా ప్రముఖంగా వ్రేలాడగట్టారు. వాటినిచూస్తుంటే నీరజకి అవి విశ్వం చిత్రాలకంటె ఏవిధంగా బాగున్నాయి? పరీక్షగా చూడసాగిందామె. అలా చూస్తుండగా కొట్టొచ్చినట్టు "అమ్మబడినవి" అనే బోర్డులు చాలా చిత్రాలకి వ్రేలాడదీసినట్టు ఆమె చూపుల్ని అరికట్టాయి. విశ్వం చిత్రాలు "అమ్మకానికి" అని జాలిగా చూస్తున్నాయి. ఆమెలో ఏదో ఆవేశం కలిగించింది. ఆ ఆవేశంలో ఒక భావం మిరుమిట్లు కొల్పేవిధంగా ప్రకాశించింది. విశ్వం చిత్రం ఒకదాని ఖరీదు మూడు వందలు. ఆమె వెంటనే ప్రదర్శనశాల ఉద్యోగి దగ్గిరికి వెళ్ళింది.

"విశ్వంగారి చిత్రం నేను కొంటాను. ఇదిగో మూడువందలు" హ్యాండ్ బ్యాగ్ తీసి మూడువందలనోట్లు ఇచ్చింది నీరజ. ఆ ఉద్యోగి ఆమెవైపో సారి చూసి రశీదుపుస్తకం తీశాడు. "పేరేమిటండీ?"

"నీ—" మాట మధ్యలోనే ఆపింది నీరజ. ఉహూ—తన పేరు బయటికి రాకూడదు. అందులో స్వారస్యం" రావలసిన ఫలితమూ రాదు.

"నీహారిక— మిస్. ఎస్. నీహారిక.

"అడ్రసు?"

ఏదో అడ్రసు చెప్పింది నీరజ. ఆమెవదనం జ్యోతి వెలిగించినట్లయిన అయింది.

"ఎగ్జిబిషన్ అయింతర్వాత చిత్రం మీకు పంపిస్తామండీ."

థాంక్స్ అన్నాడు ఉద్యోగి రశీదు ఇస్తూ.

"నేనే వస్తానులెండి." అంది నీరజ. రసీదు పుచ్చుకొని హ్యాండ్ బ్యాగ్‌లో పెడుతూ.

ఇదంతా ప్రకాశం చిత్రంగా చూస్తున్నాడు.

"మిస్ నీహారికా ! ఆ చిత్రం ఖరీదు మూడు వందలా ?"

ప్రకాశం స్వరం విని, అతనికి మర్చిపోయిన నీరజ కొంచెం ఉలిక్కిపడి, సర్దుకుంది — నీహారిక !

"అది చాలా తక్కువ.'

ఆమె వదనంలోకి నిదానించి చూశాడు ప్రకాశం.

"అవును. అదే నేననేది. ఇది కొనాలని నేను మొదటినుంచి చాలా మనసుపడుతున్నాను. ఐదువంద లిస్తాను. నాకది అమ్మకూడదు ?"

నీరజ అతను ఎగతాళి చేస్తున్నాడేమో ననుకుంది.

"ఒప్పుకున్నట్టేనా ? ఇవిగో ఐదు వందలు" ప్రకాశం పర్స్‌తీసి నోట్లు సగం బయటకు తీశాడు.

నీరజ చకితురాలైంది. అది నిజంగా కళాభిమానమా ? అలా అయితే ఆ చిత్రం కొనటానికి అంతకాలం అతనెందుకు ఆగవలసి వచ్చింది ! ఆమెలో అనుమానం మొలకెత్తింది. నిస్పందేహంగా ప్రకాశం తన అభిమానాన్ని చూరగొనటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. తన అంతస్తు అతనికి తెలుసు. తను సామాన్యురాలైన ఒక స్టెనో టైపిస్టు. మూడువందలు పెట్టి ఒక చిత్రం కొనగల తాహతులేదు, అలా కొనటానికి కారణం అతను

ఊహించి ఉంటాడు. తను మారుపేరుచెప్పిన విషయమూ అతనికి తెలుసు. ఆ పేరుతో తనని సంబోధించాడు. ఒకవేళ విశ్వం ఆతనికి స్నేహితుడా? తను విశ్వాన్ని ప్రేమిస్తున్నట్టూ తెలుసా ? విశ్వానికి అతను సహాయం చేయదలచుకున్నాడా ? అందుకే తనమీదకూడా అభిమానం చూపిస్తు న్నాడా ? ప్రశ్నపరంపర నీరజని వేధించసాగింది.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు ?"

నీరజ అతనివైపు దీక్షగా చూసింది. అతని కళ్ళలో నిజాయితీ కనిపించ లేదు.

"క్షమించండి".

నీరజ ప్రదర్శనశాల బయటికి వచ్చింది. ప్రకాశం ఆమెను అనుసరించాడు.

"మీకు విశ్వంగారు తెలుసా ?"

"ఉఁహూఁ, ప్రకాశం పెదవి విరిచాడు" ఆయన గొప్ప చిత్రకారుడా ?

నీరజ అతనివైపు కనుబొమ్మలెత్తి చూసింది.

"ఆమాట అడగవలసింది నేనేమో ?" అందామె.

ప్రకాశం నవ్వాడు.

"అయిదువందలిస్తానన్నారు. మంచి చిత్రం కాకపోతే ఎందుకివ్వాలను కున్నారు ? మంచి చిత్రంవేసిన వ్యక్తి గొప్ప చిత్రకారుడుకాడా ?" నీరజ ప్రశ్నించింది. కుతూహలంకంటె కోపం ఆ ప్రశ్నలో ప్రస్ఫుట మైంది.

"నాకూ చిత్రకళగురించి ఏమీ తెలియదండీ. చిత్రాల బాగోగులూ తెలి యవు. నేను ఆ చిత్రాన్ని కొనాలనుకోవటం-" అతను ఆగాడు.

"ఊఁ కొనాలనుకోవటం ?" ఆమె రెట్టించింది.

"మీకు కానుకగా ఇవ్వాలనే."

నీరజ ముఖం ఎర్రబారటం ఆ సంజ చీకటిలోకూడా అతను గమనించాడు.

"అలాంటి ప్రసంగం ఎప్పుడూ చెయ్యకండి."

కొరడాతో కొట్టినట్టు అలాఅని నీరజ గబగబా నడచి ఎగ్జిబిషన్ ఆవరణ దాటి వచ్చింది.

"రిక్షా"

"క్షమించండి" - డ్రాప్ చెయ్యనివ్వరా।

"థ్యాంక్స్"

ఆమె రిక్షాఎక్కింది. ప్రకాశం తలగోక్కొని కారు సమీపించి డ్రైవింగ్ సీట్‌లో చేరగిల బడ్డాడు. ఎంతసేపటికీ కారు రిక్షాదాటిపోలేదు. నీరజ కుతూహలంతో వెనక వెనక్కి చూసింది. కారు ఇంకా అక్కడేఉంది. ఈ పానకంలో పుడకని మర్చిపోవాలని ప్రయత్నిస్తూ నీరజ ఇల్లు చేరింది. త్వరత్వరగా స్నానంచేసింది. తెల్లచీర కట్టుకుంది. - ఏదో తృప్తి ఆమె మనసుని ఆవరించింది. ఎనిమిదింటికల్లా విశ్వం వస్తాడు. రోజూ సాయంత్రం ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్స్‌కి వెళ్ళి, ప్రదర్శనశాలలో తన చిత్రాల్ని ఎవరైనా కొన్నారేమో కనుక్కోవటం, నిస్పృహతో తిరిగిరావటం, ఆత్మ విశ్వాసం కోల్పోతున్నట్టు విశ్వం మాట్లాడటం మామూలే. ఈ రోజు - నీరజ సంతోషానికి పట్టపగ్గాల్లేవు. అతనిలో చైతన్యం కలుగుతుంది. ఆత్మ విశ్వాసం కొడిదులిపిన దీపంలా వెలుగుతుంది. ఎంతోమంచి బొమ్మలు వేస్తాడు. గొప్పకీర్తి సంపాదిస్తాడు. అప్పుడు - ఒక చల్లని ఉదయాన - ఊహుఁ - పాయం సమయాన తను చెప్పేస్తుంది. - ఆ కొడి దులిపిన దెవరో। అప్పుడు చూడాలి. ఆ కళ్ళలో తళుకు। ఆ వదనంలోదీప్తి।

తలుపు చప్పుడైంది.

హృదయం వేగంగా కొట్టుకుంది.

తలుపు తీసింది. ఓరగా వయ్యారంగా నిలబడ్డది.

అతని కళ్ళలోని ప్రకాశం తళుక్కునాలి.

విశ్వం తలుపు తోసుకొని, ఓసారి నీరజ వైపు యధాలాపంగా చూసి పేము కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. ఏమిటలా నిరుత్సాహంగా ఉన్నాడు! ఒకవేళ ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్స్‌కి వెళ్ళలేదా? నీరజ మనసులో సందేహం కలిగింది.

"ఏమిటి బావా, విశేషాలు?" అంది ఆశగా.

"దరిద్రుడు తలకడిగితే వడిగండ్ల వానట." విశ్వం నిట్టూర్చాడు.

నీరజ గుండెలో ఏదో భయం గూడుకట్టుకొంది.

"ఏం జరిగింది."

"ఆమధ్య నేను రెండు ఆయిల్ పెయింటింగ్స్ వేశాను. ఒక చిత్రం పేరు 'ఉదయం.' రెండోదాని పేరు 'అస్తమయం.' నీకు తెలుసుకదూ? వాటిని ఎగ్జిబిషన్‌లో ప్రదర్శిస్తున్నారని కూడా చెప్పాను. వాటిలో 'అస్తమయం' అనే చిత్రాన్ని యెవరో మూడొందలిచ్చి కొన్నారట."

"మూడొందలే! ఆ బొమ్మ అంత చేస్తుందా?" ఆశ్చర్యాన్ని వ్యక్తం చేసింది నీరజ.

"మరేమనుకున్నావు?" అని ఆత్మవిశ్వాసం ఉట్టిపడేట్టు అంటూ గర్వంగా తన కళ్ళలోకి చూస్తాడని ఆశపడుతూ నీరజ విశ్వం వైపు క్రీగంట చూసింది. విశ్వం అలా అనలేదు.

"రెండు చిత్రాలకీ ప్రకాశం అనే ఒకాయన వెయ్యిరూపాయలిస్తానన్నాడు. అయితే సెట్టుగాగాని తీసుకోడట. ఏంలాభం? మంచి అవకాశం పోయింది. అన్నాడతను.

నీరజ వదనం గట్టున వేసిన తామర పువ్వులా వాడిపోయింది.

"ఆయన్ని యెరుగున్నావు కాబోలు." అందామె.

"ఓగంట క్రితమే చిత్రప్రదర్శన శాలలోనే పరిచయమైంది, బాగా డబ్బున్న వాడుగా కనిపిస్తున్నాడు."

Shanthi Reading Room
Mirzalguda, Secunderabad-17

నీరజకి చిరాకేసింది.

"నీకుకావలసింది డబ్బా", అంది విసుగ్గా.

"నీకు తెలియదు నీరజా, వెయ్యి రూపాయలంటే సామాన్యమా ? నా చిత్రం కొన్నది యెవరో నీహారికట, గాంధీనగరంట. ఫలానా వీధి అని తెలియదు. యెలా కనుక్కోటం?"

"యెందుకు?"

"ఓ వంద యెక్కువిస్తే మళ్ళా ఆ చిత్రం మనకి అమ్మేస్తుందేమో."

అతనివంక నీరజ నిశ్చలంగాచూసింది. మొదటిసారిగా అతనంటే ఆమెలో ఏదో విరక్తి కలిగింది. డ్రాయరు తెరిచి హ్యాండ్‌బ్యాగ్‌ను చేతిలోకి తీసుకుంది. రసీదు తీసింది. అది ఆమెచేతిలో నలిగిపోసాగింది. చేరెడేసి కళ్ళలో ఎర్రజీర వచ్చింది.

విశ్వంలో ఆత్మవిశ్వాసాన్ని పునరుద్ధరించాలని తను ప్రయత్నించింది. అతనిలో దురాశని రెచ్చగొట్టటానికి ప్రకాశం పూనుకున్నాడు. ప్రకాశం నేర్పుగా వలపన్నగల సమర్థుడు. ఆ విషయంలో సందేహించాల్సిందేమీ లేదు. తను డబ్బుతో కొనలేనిదేదీ లేదని నిరూపించటమే అతని ఆశయం కాబోలు.

కాని విశ్వం వ్యక్తిత్వం ఇంతేనా ? ఆమెలో ఏదో నిస్పృహ కలిగింది. చేతిలోని రసీదుని అతనివైపు గిరవాటేసి 'నీహారికవల్ల నీకేం ప్రమాదం రాదు. ఆమె హృద్రోగంతో హఠాత్తుగా చచ్చిపోయింది. ఆమె కొన్న బొమ్మ నీ ఇష్టంవచ్చినవాళ్ళకి ఇష్టం వచ్చినంత ధరకి మళ్ళీ అమ్ముకోవచ్చు' అనాలని మనసులో రిహార్సలు వేసుకుంది. కృతనిశ్చయంతో అతనివైపు తీక్షణంగా చూసింది. ఊహుఁ — అలాకాదు. ఆ మాటలకి అతను చలించినా గాయపడకపోవచ్చు. "అలా కుంగిపోతావేం ? నీహారిక

ఎవరో కాదు నేనే" అని వెల్లడిచేస్తే ! తల్లడిల్లి తెల్లబోయి ముఖం చూడ లేక – ఊఁహుఁ – నీరజ అశాంతితో వేగిపోసాగింది.

"నీరజా, ఆమె ఎవరో నువ్వు కనుక్కోగలవా ?" దీనంగా అన్నాడు విశ్వం.

ఆమె పకాలున నవ్వింది.

"నీకు నవ్వులాటగా ఉందికదూ ?"

"కాదు, ఆమాట మొదచే అడక్కూడదూ ?"

"ఏం, నీకామె తెలుసా ?" ఆశగా ఆమెదగ్గరికి వస్తూ అడిగాడతను.

"తెలుసు. ఆమె మా ఆఫీసులోనే స్టెనో టైపిస్టు. నాకు బెస్టుఫ్రెండ్," తడుముకోకుండా చెప్పింది నీరజ.

"నిజం ?"

"ముమ్మాటికి"

"అయితే ఈ సహాయం చేసిపెడతావుకదూ ?"

"తప్పకుండా మా ఇద్దరిదీ ఒక్కటే మాట."

విశ్వం ముఖంలోకి కళవచ్చింది.

"అబ్బ ఎంత ఏడిపించావు నీరజా ! ముందే చెబితే నోటిముత్యాలు రాలి పోతాయా ? హుషారుగా ఆమాటలని ఈలవేస్తూ విశ్వం లోపలికి పో బోయి మళ్ళీ ఆగి "మీఫ్రెండ్ నీహారికే ఈమె అని ఎలా చెప్పగలం ? అన్నాడు సందేహంగా.

"ఇద్దరూ ఒకరే," అంది నీరజ దృఢంగా.

"ఎలా తెలుసు ?"

అకస్మాత్తుగా ఏదో బలహీనత ఆవరించినట్టయి నీరజ తటాలున చెయ్యి చాపి "ఇదిగో, గుప్పిట్లో ఉంది రహస్యం, చూసుకో" అంది.

విశ్వం తెల్లబోయాడు. ఆమె తనిని ఏదో ఆటపట్టిస్తోందని అతను చిన్న బుచ్చుకున్నాడు. నిరాశకూడా అతని వదనాన్ని ఆవరించింది. మేఘావృత మైన శశిబింబంలా ఆతను కళతగ్గి దీనంగా కనిపించే సరికి నీరజ హృద యంలో దేవినట్టయింది. చప్పున చెయ్యి వెనక్కు లాక్కుంది.

అలా తెల్లబోతావేం బావా ? ఆమె చిత్రం కొన్నప్పుడు నేనక్కడే ఉన్నాను. నీచేత చెప్పిద్దామని తమాషా చేశాను. అంతే. నామాట నమ్మ నిజాయితీ ఉట్టిపడే స్వరంతో అంది నీరజ. ఆమెకళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. ఆమె పరిస్థితిని గమనించలేని విశ్వం తృప్తిపడ్డాడు. అతని పెదవులమీద చిరునవ్వు చిందులాడింది.

'ఏమోమరి. నీబహుమానం మర్చిపోనులే నీరజా' అంటూ విశ్వం లోపలికి వెళ్ళాడు.

అతను వెళ్ళగానే నీరజ గుప్పిలి తెరిచి, రసీదుని జాగ్రత్తగా మడిచి హాండ్ బ్యాగ్‌లో పెట్టింది. కళ్ళు తుడుచుకోబోయి విరమించింది. ఆ అవ సరంలేదు. బేరసారాలతో నిండిన ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నటికి గుర్తింప బడని కొన్ని అసలు విలువల్లా, ఆమె కన్నీరు అప్పటికే ఇంకిపోయింది.

(1967)

—o—